

NDJEKËSIT E ENIGMAVE

ADEM ZAPLLUZHA

NDJEKËSIT E ENIGMAVE

Redaktor:
Arsim Halili

Recensent:
Mazllum Baraliu

lektor:
Arsim Halili

NDJEKËSIT E ENIGMAVE

ADEM ZAPLLUZHA

NDJEKËSIT E ENIGMAVE

Shoqata e Shkrimtarëve
“Fahri Fazliu”
Kastriot, 2014

Arsim Halili

PARATHËNIE

Hyrje

Në itinerarin krijues poeti Adem Zaplluzha, pa dyshim se tani më ka një formulë, për të cilën gjë mund të themi se është me një polivalencë ndjenjash krijuese. Ai niset në cakun e duhur, jo për të kërkuar të pagjeturën, sepse tani më e ka të gjetur atë që është enigmë. Me ngulm kërkon ta modifikoj, si të qenë, kur diç është abstrakte në kozmogininë e ideve të tij. Por tani mund të shtrohet edhe pyetja :

- Kush është në kërkim të enigmës?

Poeti apo dikush tjetër. Sigurisht se poeti Adem Zaplluzha , nuk është më në ankth për asnjë gjë tjetër, poeti në trajektoren e tij krijues riaktualizon dhe modifikon motivet , për të cilat edhe ai vet në këtë kapërcyell të moshës së tij i ka nuancuar me gjuhën poetike aq shumë lirika, ku secila veç e veç thotë diçka, porsi tërësi thonë një gjë, se ai shpreh rebelim poetik ku sinjifikatiteti i gjithë asaj që shkruan është gjuha e argumentit, gjegjësisht letrarizimi përballë të përditshmes dhe të

përhershmes, të imagjinatës dhe realitetit, të individuale dhe universale. Nga një kënd në tjetrin, ndjek me kujdes ligjërimin poetik, jo patetik dhe të absorvuar, por gjithnjë në konsistencë me të sotmen dhe të arsyeshmen. Lexuesit i ofron vargun në variacionin e tij shprehimisht të kapshëm me nuanca figurative stilistike, gjithsesi këto lirika tek libri “ Ndjekësit e enigmave” i transponon me kulturë shprehëse krijuese.

Rebelimi dhe racionalizmi i vargut

Kur e lexon librin “ Ndjekësit e enigmave”, në një moment do të ndalesh dhe të pyesësh vetën, po në cilën situatë momentale është poeti. Komunikimi i natyrshëm por edhe divergjent mes hapësirës kohore dhe hapësinore e që me ndjeshmëri e shfaq me diskurs faktik, porse mund të themi paksa emocional, më së miri këtë e ndeshim tek poezia e tij

Fq5 Ku interkomunikimi është dy vetor në poezinë
“ Ti qëndrove stoikisht”
“ Unë tani jam i moshuar
Thinjat po rëndohen si shirat
Mbi kokën time
Ti ende ke mbetur lulebora
E paprekur deri në skajshmëri”

Natyrshëm dashuria mbetet prorre e freskët, qoftë ndonjëherë edhe në ikje. Poeti shihet se është mjaft dinamik dhe evoluese, ai drejton gishtin kah tjetri, jo për të marrë atë që nuk është e nevojshme, por që në parantezë e lidhë edhe dashurinë edhe marrëdhënien ndër shoqërore dhe kjo natyrisht është edhe dhënie edhe marrje, ndaj duke qenë peng i fjalës së dhënë. Këtë distribuim e shpërfaq përmes poezive “ Ishte kohë e fjalëve”, “ Fol “.

“Me qindra herë

Deshëm të jemi vetvetja jonë

Dhe askurrë nuk u bëmë hije” ...

Poetin Zaplluzha, në ekuilibrin kohor, sikur e tërheq partitura të diagonaleve të cilat shpërfaqen disi me sklerozë të së djeshmes që deshëm ose jo është një barometër identitar të traditës nëpër kohë, dhe droja e poetit është e arsyeshme, sepse ai me ngulm kërkon të jemi vetvetja e jo imtues diçka të huaj. Më së mirë poeti këtë e thotë përmes fjalës poetike tek poezia fq **21 “ Ishte dita”**. Deri sa lexojmë përmbledhjen poetike “Ndjekësit e enigmave “, vërejmë se poeti etablon narracionin e tij poetik, edhe për nga aspekti fabulativ si p.sh tek poezia “ Mushkonjat “ose edhe tek poezia “ Te kambanorja” . e të ndonjë tjetër, gjithnjë duke qenë

atakues me realitetin disproporcional me shpirtin poetik të tij dhe meditimin pozitiv kundruall kërkesës së një jete më ndryshe në bio-ritmet, jo vetëm në margjinat individuale por universale. Siç edhe cekëm më lart poeti duke qenë i vetëdijshëm se liria qiellore me atë tokësore kanë disonanca, jo vetëm konfigurative, shprehimisht poeti implikon në fjalorin e tij poetik figura stilistike të cilat i metaforizon në kontest metrik të vargut, por edhe artistik e estetik. Ajo çka më bie në sy poeti ndjesinë e tij poetik përdorë variabla psikologjik, që qartëson rebelimin e tij ideo-emocional, por gjithnjë në kontest të racionalizmit të asaj që për poetin ka ndonjëherë edhe anën diskutabile me realitetin e krijuar.

Në vend të përfundimit

Nga gjithë ajo që mund të lexohet në përmbledhjen poetike “Ndjekësit e enigmave” shihet se është e ndërtuar në bazë të një parimi të ndërgjegjësimit, për të gjetur të pagjeturën, ose për të profilizuar shikimin ka një e vërtet ndryshe, që deshëm ose jo shpesh herë di të jetë lojale me jetën tone. Andaj poeti me shpirtin e tij rebelues, është edhe emocional sepse para së gjithash ai çmon dashurinë ndaj tjetrit, lirinë e të menduarit ndaj tjetrit, pa i

cenuar asgjë më shumë dhe më pak se ajo që është e imja, e tij, ose e saj, kjo mbase edhe e racionalizon edhe vargun edhe mendimin e tij në vargun e tij plotë elasticitet artistik.

Preshevë, 29 tetor 2013

*Ecnin edhe yjet pas saj
Cikli i parë*

TI QËNDROVE STOIKISHT

Të kujtohet
Sa herë që kemi biseduar për dashurinë
Binte një shi imcakë
Te mjegullat e dendura
Një meteor e kishte humbur rrugën

Unë tani jam i moshuar
Thinjat po rëndohen si shirat
Mbi kokën time
Ti ende ke mbetur si lulebora
E paprekur
Deri në pa skajshmëri

Kjo jetë sa e rënd po aq edhe lumtur
Vrapon si dreni nëpër korie
Ti lule shiu në kujtesë
Asnjëherë
Nuk abdikove në fronin e dashurisë

Çmendurisht dashurove jetën
Të kujtohet fare mirë
Kur e mbollëm plepin e parë
Ishte një ditë
Që vetëm ashtu mund ta krijoj hyji
Ditë me shi të bollshëm
Në flokët e dendura të çasteve hyjnore

DEGËT U BËN SHPIRTRA PEMËSH

Ishte një rrugë e gjatë
Brenda nesh
Rritej një lloj bari mijë fletësh
Me të cilin
I shëronim zogjtë e plagosur

Atë ditë
Filluam prej një asgjëje
Që në fillim e mbollëm fjalën
Degët u bën shpirtra pemësh
Dhe lëshuan rrënjë
Në dunat prej ere

Patëm edhe vite të humbura
Prej përrallave
Dolën disa enigma
Dhe filluan të lëshojnë lastarë
Në shpirtin
E një peme të shenjtë

Dikur kah mbrëmja
Gjethet ranë për toke
Si brishtësia e viteve të mia
Ti qëndrove stoikisht
Asnjë furtunë nuk t'i shkuli rrënjët

ISHTE KOHA E FJALËVE

Me qindra herë
Deshëm të jemi vetvetja e jonë
Dhe askurrë nuk u bëmë hije
Një gur i rënd i fatit
Qëndronte mbi kokën e vrarë të gurit

Ishte koha e fjalëve
Kur u krijuan ato ne ishim
Diku në fund të vetvetes sonë
Kur dolëm në rrah
Më nuk binte shi në përrallat e fëmijërisë

Ecëm si somnambul
Kishte edhe ditë më të këqija
Kur nuk binte pikë shiu
Në dhembjen tonë
Si t'i shërojmë plagët
Kur ato
Akoma pikojnë trishtim

FOL

Mos rri ashtu e heshtur
Fol
Trego diçka
Për prejardhjen e pemës
Këto degë që çelin dashuri
Rrënjët i kanë diku në hapësirë

Ti hyre në mua
Si një mysafir i paftuar
Të kujtohet
Me ardhjen tënde erdhën edhe fjalët
Deri atë ditë
Unë i përngjaja arkivolit

Fol
Mos rri ashtu e heshtur
Më thuaj një fjalë
Që shëron dhembjen e gurit

2.

Më thuaj diçka
Që s'kam dëgjuar deri më sot
Pema e jote po lulëzon
Disa lloje të tjera pemësh
Ky shartim me barin
Po i ngacmon fluturimet bletëve

Mos heshtë
Më thuaj diçka të mençur
Të mos i përngjaj arkivolit
Prej shimshiri
fol të lutem mos heshtë

NJË TRËNDAFIL I ZI

Një milingonë e kuqe
Si një kafshë e madhe parahistorike
Rendte kalldrëmit tërmal
Rendnin si të çmendur
Edhe rreshtat e arkivoleve

Ky procesion i gjatë prej druri
Po i përngjan bishtit të një gjarpri
Dita e plagosur me nëntë plagë
Zvarritet udhëve të liga
Si zvarranikët e sëmurë ngjashëm buajve
Rrëshqasin njerëzit kalldrëmeve

Një trëndafil i zi
kush e di se nga kush
Kishte huazuar
Një ngjyrë tjetër alternative
Dhe shkërmoqej së qeshuri
Me gjethet që kalbeshin nëpër degë

Rrënjët mbetën pa metafora
Mbi qepenat e dyqaneve
Flinin zogjtë endacak

Një nënë sa e madhe
Po aq edhe moshuar
Këndonte një ninullë të lashtë
E cila për herë të parë
Dëgjohej në qytetin tonë

Prishtinë, 04 korrik 2013

FURTUNA MBI NJË ARKIVOL

Për një gotë ujë
Përpëlitem nëpër ninullat e fëmijërisë
Një zog i vetmuar
Deri në ashtë ndjen dhembjen time

Nata këndon si qyqja
Nëpër shpirtin e degëve të braktisura
kalojnë kolonat e milingonave

Gjethet marrin frymë si të ishin të sëmura
Prej degëve të shkërmoqura
Pikojnë trishtimet e një nate
Kurse shiu si i çmendur troket
Në xhamat e gurit të dërmuar

Karvani nuk kishte të ndalur
Depërtoi deri te frymëmarrja e rrapit
Furtuna mbi një arkivol
Për herë të parë qante me ngashërim
Nën degët e lënduara të kujtesës
Ka kohë
Që digjet njomësia e barit

Mos iu afro vetmisë
Ky stol sot po qanë si një foshnje
Ikën njerëzit nga qyteti im
S'paska mbetur më askush këtu
Vetëm një grua e moshuar
I mëkon dhembjet e strallit

KUJTOVE SE IKJA E KUJTESËS

Mbase ece si pa kokë
Deri te ëndrra jote pagane
Në fund të rrugës
Befas doli një tjetër fund pa shije

Ngjyra e portokalltë e diellit
Ethshëm pi ujë
Në lotin e kristaltë të vesës
Një diell i ri sot po lind në qiell

Kujtove se ikja e kujtesës
Ishte vetëm një rastësi
Në rrathët e mjegullave
Asnjëherë nuk i pamë shirat

Kur erdhe t'i mëkoje kujtimet
Ti ishe diku shumë larg
Jetoje përtej rrugës së ylberëve
Dhe kurrë më nuk u ktheve
Në përrallën e gjelbërimit të vesës

Unë mbeta mes dy zjarreve
Dy fate prej kashte më ndiqnin
Deri te etja ime pagane
Dhe atë ditë erdhën zogjtë pretarë
M'i morën ëndërrt e ninullave

KUR ZBRITËN FLUTURAT

Ecëm deri në fund të rrugës
Asnjë flutur nuk fluturonte çative
Kur u pamë me rinjohjen
Nga komçat e këmishës së grisur
I këputëm të gjitha nyjat
E penjve të mëndafshit

Një krimb
Si një kafshë gjigande
Galoponte nëpër kujtesën e manit
Asnjë udhëtarë i vonuar
Nuk erdhi mbrëmë te hani
Ku çatitë këndonin një baladë të lashtë

Kur zbritën fluturat nga majat e lisave
Një diell i ri për herë të parë lindi
Prej ngjyrave të ylberit
Atë çast mbi gjelbërimin e paanë
Prej vesës së mëngjesit
Binte një shi i kristaltë

Një hije mbase ishte e padukshme
Por ne nuk pamë
Se si ajo rrëshqite nëpër mistikën e erës
Gjethet mishngrënës u shndërruan
Në disa lloje të kafshëve parahistorike

MË PRITNI

Brenda nesh si ajo fije kashte
E lindur nga legjenda
Lindin metaforat e shirave
Një dunë prej fjalëve
Herë zhduket
E herë çelë si lulja nga trishtimi

Ne do të vijmë një ditë
Do zbresim si shirat nga yjet
Ndoshta do i përngjajmë meteorëve
Ose fluturave të bardha
Por domosdo
Duhet të zbresim si jashtëtokësorët

kur të takohemi
Mos mendoni se asnjëherë
Nuk isha në mesin e juaj
Unë jam njëri prej jush
Që ecën me hapa të sigurta
Deri te portat e ringjalljes

Më pritni
Një ditë do paraqitem
Si një vegim i harruar
Kurse ditën tjetër
Ndoshta do i përngjaj gjelbërimit

KUR NJERËZIT I ÇELËN SYTË

Si vezët e ngjyrosura të pashkëve
Dola nga mistika
Një kambanë e harruar
Që s'i dihet as koha
Qante te murishtat e kambanores

Më duket se ishte një golgotë e madhe
Asnjë flutur e manave të kuqe
Nuk kishte çelur larvë
Mëngjesi atë ditë
Dëneste te një kryq i harruar

Pak më vonë një njeri i dehur
Mbase ishte endacak
Në lëndinën e lotëve i lante mëkatet
Dhe një kohë të gjatë
Bisedoi me një kryq prej gjaku

Më duket se ishte hera e parë
Kur njerëzit i çelën sytë
Mbase edhe u zgjuan nga letargjia
Dhe kurrë më
Nuk i zuri gjumi shpirtrat e lisave

KY BALSAM SHËRUES

Kjo siluetë e gjelbër
Që ecën nëpër lotin tim
Me sandale të kuqe
Sa shumë po i përngjan gjakut të erës
Sa që si fryma e mirë
Zhytet thellësive

Dje ishte një tjetër ditë
Nuk i përngjante ditës së sotme
Qeshte edhe deti i dehur te një varkë
E fundosur në shpirtin e peshkut
Një lloj vere të kuqe
Shtrydhte rrënja e barit

Ishte koha e një kohe kur lindën fjalët
Nga mollëzat e lisave pikonte rrëshira
Ky balsam shërues
Ose mbiu nga mjegullat
Ose nga shpirti i dehur i një meteor
Një kohë të gjatë
Po i shtrydh trishtimet e gurëve

ECNIN EDHE YJET PAS SAJ

Mbrëmë një errësirë e trishtë
Ecte trotuareve të katandisura
Prej xhamave të thyera
Ecte edhe mëkati me hapa somnambuli
Njërën këpucë e mbante në dorë
Kurse tjetrën në këmbën e djathtë

Ecnin edhe yjet si vargan milingonash
Një zog i verbër fluturonte prej një dege
Në tjetrën degë
Të lëshuar deri në tokë
Asnjë njeri s'dukej në horizont
Vetëm një qiri i kyçi të gjitha dritat e yjeve

Hëna mbi një varkë prej letre
I përngjante sfinksit të karbonizuar
Nëpër shpirtrat e mjegullave prej merimange
Me ngashërim dëneste kujtesa e një kafkulli
Dëneste si një kalama i trishtuar duna e rërës

Kur me zogjtë e ikur dolëm në rrah
Një freski gjethesh të njoma
Filloi të derdhet fushave të paanë
Lejlekët erdhën dikur vonë
Vjeshta veç kishte veshur
Pallton e gjatë të një trishtimi

UNË DHE TI JEMI AI

Unë vij deri te ti
Ti ikën si një zvarranik
Mbase atij tjetri
I mbetet vetëm kujtim

Sa herë që takohemi te delta
Një gotë ujë derdhet në misterin e honit
Unë vij
Ti ndoshta as që je nisur
Kjo rrugë e gjatë kurrresi nuk përfundon

Unë dhe ti jemi ai
Që shkon deri te arkivoli
Hija kthehet në vetvete
Dhe tërë kohën mediton
Për një sekret
Që asnjëherë nuk ka ekzistua

Unë vij
Ti vjen ose ai shkon deri në Ferr
kështu në këtë gjendje
Të pakontrolluar
Nën urat e qytetit të zambakëve
Rrjedh e kaluara
Dhe e ardhmja e lëngët

ISHTE DITA

Sot nuk po më pëlqen
Trajtë e erës së mykur
Dje ishte një ditë
Pakëz më ndryshe se kjo
Ishte dita
Që nuk i përngjante asgjëje

Nga Bjeshkët e Nemuna
Dëgjohej zëri i një lahute
Ndoshta era këndonte një psalm të vjetër
Ishte koha e rapsodive
Për herë të parë kënduan vashat e malit

Sot sërish pa kurrfarë trajte
Po më duken duart e rrudhosura të lisave
Një baladë e vjetër prej gjetheve
I kishte humbur ëndrrat e rrënjëve
Që çelnin do zogj shpresash

Kur i humba fjalët në mua mbetën
Dhëmballët dhe gjuha e trashë e fjalës
Disa palë opinga mbaruan atë ditë
Mjeshtrit e sandaleve të kuqe
Dhe kurrë më nuk eca zbathur

Prishtinë, 05 korrik 2013

FLINIM SI KUAJT E LUFTËS

Po që se na del kllapia
Si mund të mos mendojmë më esëll
Për ngjyrat e etjes

Pasi që u larguan shirat
Ne hymë në një tjetër kohë
Në kohën
Kur zgjoheshim
Si zogjtë e ikur nga mendja

Prej të gjitha atyre telasheve
Të uljes
Dhe të zbritjes së temperaturave
Kllapia si një alternativë e dytë
Rrinte ulur
Në stolin e fëmijërisë
Dhe na përqueshte
Derisa e ndjenin dhimbjen në asht

Ne asnjëherë nuk u përmirësua
Ecëm prej një gabimi
Në tjetrin

Flinim si kuajt e luftës
Duke i kafshuar mëgojëzat
Pimë ujë te mjegullat e turbullta
Dhe askurrë nuk patëm kohë
Të mendojmë pak më ndryshe

TI I PËRNGJAN PEMËS

Ti zbret deri te vorbullat e përgjumur
Të rrënjëve
Kur të del përpara makthi
Nata i përngjan armikut
Si portat e urrejtjes
Hapen sytë

Hapet edhe ndërgjegjja
Asnjë deriçkë më nuk rri e mbyllur
Vetëm qepallat shndërrohen
Në pluhur plumbi
Ti i përngjan pemës
E cila i ka humbur
Të gjitha gjethet e njoma

TE FUNDI I BETEJËS

Mes ngjyrave të dritës
Një interval zmadhues rri te honi
Rri dhe përgjon sterrën
E cila i përngjan ushejzës

Dikush nga një thellësi e padukshme
I zgjatë duart
Bleta krahë thyer fluturon
Përtej dritës
Deri te syri i verbër

Kudo errësirë e pamat
Nën qepallat e breshrit
Një këndes i egër
Për herë të parë
E zgjon mëngjesin
Në kryqet e atdheut luten endacakët

Një trëndafil i zi mbeti pa aromë
Asnjë lule molle
Nuk çeli në mendjen e lëndinës
Kuajt e luftës i kafshuan dizgjinët
Te fundi i betejës
Për herë të parë filluan të duken
Ngjyrat inkandeshente të gjakut

KY DUET PREJ MJEGULLAVE

Një njeri
Mbante në dorë pëllumbin e egër
Kurse pëllumbi
Një zarf të kaltër prej lotëve

Era qante te mjegullat e plumbta
Hapësirave të paanë vraponin
Meteorët endacak
Si për çudi pran shatërvanit
Qante edhe një zog i vetmuar

Ky duet prej mjegullave
Dhe zogjve të egër
Mbase sontë do vallëzojë
Valsin e pa vallëzuar deri më sot
Te shatërvani
Sërish era pinë ujë

Kalaja ëndërrimtare
Me nostalgji të padëgjuar
Bënte pjesë në këtë kor
Gurtë dhe lisat
Si kurdoherë më parë
Hynë në procesionin e lotit
Dhe të këtij vallëzimi të lashtë pagan

SI YJET E VERDHA

Çdo gjë sonte po më duket
Si kjo hënë
Qenkan të largëta gjërat
Të pa prekshme
Si yjet e verdha
Mbase edhe si ëndrrat
E mija të paarritura

Më duket se akoma sot vrapoj
Si kukullat e grisura
Dhe me kalin tim prej druri
Tërë kohën e lume
Hingëlloj si shirat
Dhe dënesi
Tok me një kafshë të madhe

Sonte qenkan të pakapshme yjet
Asnjë serenatë
S'mund t'i zbres në tokë
Ky kor prej bretkosave
Kurrsesi të ndalet

Deri në rrënjë
Po kallen gjethet e shelgut të pikëlluar
Derisa zogj shtegtar
Dënesin si kalamajtë e braktisur

E PAMË EKLIPSIN E HËNËS

Në çastin kur parasheh
Se si pëllumbi i egër
Kthehet në çerdhen e vetë
Kurrë më mos pyet i habitshëm
Për itinerarin e zbritjes

Etjet edhe ashtu
I përngjajnë kërpudhave të egra
Mund të të mbysin
Akoma pa e përjetuar forcën e fjalës

Atë çast të paharruar
Kur binte ai shi i çmendur
Ti ishe i padurueshëm
I shikoje si një njeri i verbër
Stërkalat e gjymtuara

Habitshëm shikoje
Kah zbritnin nga shpirti i etjes
I shikoje dhe qeshje
Thua se çdo pikë shiu
Buronte
Nga egoja e jote e papërmirësueshme

2

Ne nuk deshëm asnjëherë
T'i ndalim buzëqeshjet e gjelbërimit
Bari i thatë i përngjante
Stepës së egër

Në vrapin e dehur të një kaprolli
E pamë eklipsin e hënës
Se si i përjetonte
Ikjet e zogjve rebel

Dielli i përskuqur qante atë ditë
Si një pegun i lënë peng gjarprit me zile
Qante edhe pellgu i kujtimeve
Përmbytja ishte e pashmangshme
Në degët e thyera të rrapit

MUSHKONJAT

Kur betohemi
I vëmë këmbët tona të rrejshme
Në rropullitë e zjarrit
Saçi i përskuqur buzëqesh
Me një ironi tinëzare

Pasi që humbim në mendimet personale
I zgjasim duart kah e ardhmja
Sepse të kaluarën e kemi futur
Në ingranazhet e oksiduara
Të një tjetër kohe të trilluar

Nën një presion të paparë shpirtëror
Këndojmë nën dush
Serenatën e një mbrëmjeje
Daullet e mërzitshme të lagjes
Për çdo ditë
Bien vetëm për të tjerët kur ikën era

Një kohë të gjatë
Nën çatinë e vjetër duruam
Atë muzikë të rrejshme të shiut
Mushkonjat e infektuara
Nga një sëmundje e re
Pa hezitim sulmuan prejardhjen tonë

NGA THASËT E DHIRTË

Kur nuk jemi në gjendje
Të bëjmë diçka tjetër të vlefshme
I mbërthejmë fjalët tona
Për dizgjinët e kalit të egër

Më pastaj qeshim
Qeshim derisa na shqyhen buzët
Nën orën e vjetër të qytetit
Me një shkop metalik
I ngacmojmë akrepat e orës së ndalur

Dielli lëviz më ngadalë se zakonisht
Ingranazhet e orës së diellit
Tmerrshëm kërcasin
Si kërcëllimat e një arabaje
Ngarkuar me tragjedi të vjetra

Nga thasët e dhirtë
Në kokën e një gjarpri të zi
Mbinë një lule e çuditshme
Ngjyra e së cilës i përngjan shiut
Dhe bukës së arave tona
Me sinor të kafshuar
Diku në horizont dëgjohen gjëmat e buajve

Ndjekësit e enigmave
Cikli i dytë

ZËRI YT

Zëri yt i but si një copë mjegulle
Që udhëton për në parajsë
Ka një shije molle të pjekur

Zëri yt si zëri i erës
Kur takohet me murrllanin
Vrapon udhëve të fëmijërisë

Një hënë në eklips
Fshihet pas ëndrrës së diellit
Yjet pagjumë vrapojnë hapësirave

Do të ngarendim sonte shtigjeve të bardha
Dhe nën hapat e kaprollit të egër
Do i zgjojmë milingonat e fjetura

KURSE ATO TË FUNDIT

Ecjet tona
I përngjanin trajtës së shiut
Sa herë që i kaluam udhët e gjata
Para nesh dilnin
Disa lloje zogjsh shtegtarë

I kapërcyem shtigjet e pa kaluara
Me një hap të vetëm
I shkelëm yllësit më të largëta
Para nesh si nga dheu
Mbinë në njëmijë ngjyra llojet e legjendave

Sa herë që deshëm të ikim
Na ndalte një dorë prej mjegulle
Për ta kapërcyer të pamundurën
U bëmë zogj prej yjeve
Dhe ikëm tejpërtejmes

Nënat tona përherë na bekuan
Fjalët e para na mësoi atdheu
Kurse ato të fundit
I mësuam nga trishtimi i jetës

KY XHAM

Ky xham mbi njëqind vjet
Qëndron këtu i ngjyrosur
Me vitrazhet e ylberit
Dhe me shijen e portokalltë të atdheut tim

Sa herë që pat dyndje ushtarësh
Me kryqe të tërbuara
Gjeneralët i mashtruam
Me nga një pulë të ngordhur

Kur u takuam me fundin e udhës
Ky xham prej mishi
I përbuzi pafundësisht
Të gjitha pasqyrat e botës

Dhe në fund të fundit
Ngadhënjeu mbi çdo vdekje
Ky xham i kristaltë prej mishi
Sa shumë po i përngjan
Qëndresës së gjyshërve tanë

PREJ NJË FJALE TË VOGËL

Fjalët nuk mbesin boshe
Ato edhe kur nuk kanë se çfarë të bëjnë
Kompozohen prej dhembjeve
I përngjajnë patave të egra
Ose korbave endacak
Dhe kurrë nuk i ndalin krakëllimat

Prej një fjale të vogël
Shumë të vockël
Ngjashëm me milingonën
Lindin gabimet e mëdha
Si bishat
Sa që askush në këtë botë
Nuk është në gjendje ta kontrolloj
Çmendjen e dallgëve të përroit

Nuk di athua lindi fjala para njeriut
Ose njeriu para formimit të fjalës
Mbase që të dy lindën njëkohësisht
Fjala dhe njeriu
I mbetën armiq njëri - tjetrit
Deri në asgjësim

SA HERË QË E PËRQAFOJ ERËN

Athua jam ose nuk jam më unë
Ku ta kërkoj vetveten dhe pasqyrën e ujit
Këto duar prej rëre
Po i përngjajnë ëndrrave të fëmijërisë

Asnjë përrallë nuk tregohet sonte
Kush po fshihet
Gozhduar në lagështin e murrit
Pas portretit të Lizës
Mos jam vallë unë ai njeri atje
Që është duke i matur rrugët

Një hije prej njeriu të mishtë
Po na kalon parasysh
Dhe tjetra vjen
Kush e di se nga cila udhë është nisur

Kah janë duke ikur
Zogjtë e fundit të atdheut tim
Të kujt janë këto lutje shpendësh
Që po qajnë te kryqet

Ju lutem më tregoni kush jam unë
Të kujt janë këto duar të metalta
Sa herë që e përqafojnë erën
Ajo shndërrohet në mjegulla të kristalta

IM ATË

Im atë i ndjerë
Mbase ishte pa sy
Sa herë që e shikonte diellin
I kujtohej Homeri
Këndonte me një lahutë të verbër
Edhe rapsoditë i kishte të verbëta

Skajshmëria e verbësisë dallohej
Vetëm kur qante mes dy kohërave
Zëri i tij prej basi i përngjante
Hukamës së erës
Dhe syve të një njeriut
I cili e kalonte detin
Vetëm me sandale të kuqe

Im atë
Sa herë që matej me vetëtimat
Përpara këmbëve të tij kryeneçe
Gjunjëzoheshin mbretërit
Dhe perëndit
Më krenar të Olimp
Po të mos ishte i verbër
Plaku im sykaltër
Me siguri do i përngjante Zotave
Prishtinë, 06 korrik 2013

TE KAMBANORJA

Në pluhurin e mëngjesit
Një zog rebel
I lante krahët e plagosura
Nga sqepi i thyer i fluturimit
Si trishtim i një jete
Çurgonte dita

Zogu dhe lisi
Si një duet i tmerrshëm antik
Hynë në teatrin e mendimit
Çfarë roli do luaj sonte
Kjo degë e thyer
E gjuhës sime të vjetër

Një zog rebel iku hapësirave
Pluhuri i një qiriu
I ndezi të gjitha dritat e botës

Njerëzit e mirë
U gjunjëzuan si asnjëherë më parë
Te kambanorja e qytetit
Një zog i bardhë
Papandehur doli
Nga lëvozhga e lënduar e erës

KUAJT E DEHUR TË LUFTËS

Sa herë që biem ngushtë
Na kujtohen psalmet e kënduara
Dhe ato balada të tjera
Që s'janë dëgjuar asnjëherë

Nëse rastësisht hija e jonë e verdhë
Vetmon te shirat
Ku mund t'i kërkojmë duart e lagura prej
lotëve të një mjellme të ikur

Sonte zogjtë s'patën kohë të këndojnë
Asnjë serenatë të trishtuar
Në pluhurin e harrimit
Dëgjohen si meloditë e fundosura
Krakëllimat e disa arkivoleve

Më duket se ishte koha e meteorëve
Nëpër vranësirën e qiellit
Si hije dukeshin valëviteshin
Këmishët e grisura të yjeve

Mbase nuk kishte mbetur asnjë pikë loti
Në shuplakat e djegura të lëndinës
Kujt e dehur të luftës
Ethshëm pinin etjen e trishtimit

TI MOS HARRO

Nëse vdes miku im
Ti mos hezito të këndosh
Sepse diku në shkrepat e atdheut
Më pret një pemë e vjetër

Me mua do vijnë edhe shirat
Unë asnjëherë në jetë
Nuk i kam mbyllur portat
Një zë prej baritoni
Më thërret nga lashtësia

Unë do vij miku im
Ose do shkoj te pema ime e egër
Ti mos harro të këndosh
Psalmet tona të pa kënduara

POETËT

(Kushtuar poetit Fatmir Terziu)

Poetët janë në gjendje
Të flenë me hënën kur ajo ekzaltohet
Kurse të nesërmen pendohen
Dhe zgjohen me lugetër

Sa herë që u teket
Shndërrohen në kryengritës
E kur zbresin majave
Nga furtuna e shpirtit
Sa ora bëhen
Dashnorë tejet delikat

Herë janë burra
Që për një fjalë goje
Hi e pluhur bëhen për atdheun
E herë fëmijë të pafajshëm
Qe qajnë te fustanet e grave lozonjare

Poetët janë perëndi të përkryer
Që vijnë nga lashtësia
Por askurrë Zotave të Olimp
Nuk i mbajtën të ndezura qirinjtë
Këta jeniçer të fjalës
Sa ora
I përmbysën kazanët

NJË HËNË PAKËZ MË NDRYSHE

Rrimë dhe shikojmë duke bërë seri
Se si një pjesë e përskuqur
E diellit skizofren
Transformohet në një copë akulli

Duart e lagura të një libri
Ngjyejnë në dhembjen e mjegullave
Një furtunë prej ere
Po i thyen degët shtrembëruara të natës

Shirat kanë filluar të zbresin
Nëpër disa rrugë alternative
Të reve blu
Jashtëtokësorët në grevë urie
Kafshojnë lëvoren e ajrit të tymosur

Kjo metamorfozë e dyshimtë
Ka filluar të zgërdheshet
Nga buzët e çezmës rrjedhin
Prekjet e panumërta të shirave
Një hënë pakëz më ndryshe
Se ajo ekzistuese
Po i mëkon mushkonjat vdekjeprurëse

NDJEKËSIT E ENIGMAVE

Si statuja të zgjuara sfinksi
Na dolën disa lloje labirintesh
Hymë në enigmën e kashelashave
Na kafshuan legjendat

Kudo na përcillnin përrallat
Për një fjalë goje
U bëmë shpirtra të mermerta
Disa lloje gurësh të murrmë
Na i thyen për kokën tonë
Ndjekësit e enigmave

Kur u pamë te librat e vjetër
Në maja malesh
Për herë të parë u fishkën
Shpirtrat e drurëve halor

Një kafshë e madhe
Hyri në shpirtin e njeriut
Dhe kurrë më
Nuk doli ballëhapur në rrugë

KRYQET E NGULURA NË TOKË

Më pritni edhe pak
Ndoshta nesër është koha
Të kërkoj falje prej të gjithëve
Nuk isha engjëll
Ama shumë larg isha edhe prej djallit të zi

Më kujtohen ditët
Kur në çdo të dytin hap
I bëja nga shtatë gabime
I tillë kisha lindur
Kryeneç si shkëmbi i stralltë

Pata edhe ditë të vështira në jetë
Por ato ishin si ingranazhet e ndryshkura
I dëgjoja serenatat
E netëve të trishtë të Ballkanit
Kur qanin gratë
Pranë arkivoleve të ushtarëve

Si sot më kujtohen
Kryqet e ngulura në tokë
Për të mbërri deri te rruga e golgotës
Duhej kaluar nëpër ferrin
E çafkave të egra
Duhej kaluar urrejtja e njeriut
Ndaj një njeriu tjetër

NGA NJË KËNGË E SAJ

Më duket se
Kur ishim të vegjël
Edhe dëshirat i kishim të vogla
Pa kurrfarë brenga për të nesërmen
Vraponim zbathur luadheve

Nuk na u dhimbseshin opingat
Kur i shqyenim duke lozur top këmbë
Lëkurë lopësh
Kishim me bollëk në fshatin tonë

Mbase kështu mësuam të jetojmë
Me këmishët e arnuara të pritjeve
Sa herë që i harronim trastat korijeve
Lopa e jonë e madhe jepte qumësht
Për tërë fshatin e braktisur nga ikja

Mëngjeseve të hershme
Kur zgjoheshin ullukët
Ne pikonim tok me shiun e vjeshtës
Pikonim ashtu të vetmuar
Në vendin tonë u bëmë
Asket prej mishi
Dhe asnjëherë nuk u rritëm sa duhet

Nëna plakë ishte një zonjë
Shumë e rënd
Sa herë që e milte hënën
I këndonte asaj disa lloje ninullash
Nga një ninullë e lashtë
Shiu i pranverës pa u ndalur askurrë
Derdhej fushave të bardha

AJO

Ajo ishte një grua delikate
Qante si një lule
Sa herë që binte shi
Në vazon e kristaltë të erës
Çelnin gonxhe pranverat e një shekulli

Ajo herë qante e herë qeshte
Me ndryshimet atmosferike
Tërë kohën i ushqente zogjtë e uritur
Dhe me kujtesën e saj
Ishte në gjendje t'i zgjoj nga gjumi
Të gjitha baladat e fjetura

Ajo ishte në gjendje ta end
Pëlhurën e rebelimit
Ashtu siç end merimanga
Rrjetin e rrathëve të zeza
Për ta zënë në kurth
Dritën e cila vuante nga lia e kuqe

Me etjen e kaktusit bisedonte hëna
Me lotët e meteorëve endacak
Qante qielli
Qante edhe ajo me ngashërim
Ky duet i paparë me qindra vjet jetoi
Nëpër teatrot më të mëdha të shekullit

DETI I TRAZUAR I SHPIRTIT

Kur nuk keni se çfarë të bëni
Me duart e juaja të mbërthyer
Për vegimin e hijes
Prekni shpirtin e një peme
Te e cila mugullon molla e ndaluar
Ku lexohen epitafet e një stine

Nuk di a jeni në gjendje
T'i vëreni këto rrudha që peshojnë
Sa një jetë qeni
Në rrugën e pakthyeshme të mëkatit

Nga ëndrra ime e trentë
Zbritën kalorësit e një kohe
Dhe kurrë më
Nuk pata mundësi t'i shalojnë
Dizgjinët e këputur të erës

Sa herë që dyshova në prejardhjen e ujit
Përjetova përmytjen e deteve
Një varkë diku në kujtesë
I shëron plagët e peshkatarëve
Deti i trazuar i shpirtit
Akoma ëndërron të mbyturit e Titanikut

NUK MË BESON ASKUSH

Nuk më beson askush
Por unë për çdo ditë trokas
Çmendurisht trokas në dyert e mendjes

Kur ndalem përpara pasqyrës
I trokas edhe mikut tim të dehur
Ai diku në një mur të tejdukshëm
Ëndërron se si është ulur
Në fronin e imagjinatës

Unë i kapërcej të gjitha shtigjet e durimit
Por më besoni or miq
Nuk mund të kaloj këndeje pari
E mos ta shkallmoj deri në palcë
Atë pasqyre konkave te të çarat e murit

Nuk më beson askush
Por gjërat në këtë qytet të nakatosur
Asnjëherë nuk kanë pasur emra
Edhe vetë njerëzit s'dinë se si quhen

Çdo gjë këtu përbirohet si hija
Nëpër plasat e dyshemesë
Dhe si milingonat e zeza
I ushqejnë premtimet e kota

Prishtinë, 07 gusht 2013

KËTO ITINERARE TË DYSHIMTA

Mbrëmë një kohë të gjatë
Luftova me vetveten
I pyeta disa njerëz të panjohur
Por asnjëri nuk e dinte emrin e vet
Mbase ishin silueta të padukshme
Që rrëshqitnin drejtë një honi në pasqyrë

Kur i dëgjuam lehjet e qenve
Na u duk se këto ulërima
Njerëzish të pafajshëm
Zbritnin nga një galaktikë
Ende të pazbuluar
Këto itinerare të dyshimta
Të erës
Frynin pa mëshirë
Në shpirtrat e pemëve të lënduara

Ecëm edhe një kohë të gjatë
Atje përtej mendimeve tona
Flinin zogjtë e një tjetër bote
Mu ata zogj
Që i hanë krahët e veta
Etja ishte e madhe atë çast
Sa që u përmbytën të gjitha varret
Në brendinë e arkivoleve

SE SA TË JESH I HUAJI

Në të katër anët e botës
Me shekuj isha refugjatë
Por më besoni
O të dashurit e mi
Nuk ka trishtim më të madh
Se sa të jesh i huaj
Në shpirtin tënd të vetmuar

PËSHPËRISTE EDHE ERA

Sot herët në mëngjes
Ajo i pëshpëriti përroit
Disa fjalë sekrete
Dhe si një hije e zbehtë
Iku dhe u ngjizë te hija e saj

Në veshin e djathtë të barit
Qante jehona e gjelbërimit
Ajo iku ashtu siç ikin
Fluturat
Prej qirinjve të ndezur

Unë pashë edhe një pamje tjetër
Se si rrëqethej gjelbërimi
Në lotin e vesës
Kurse ikja e saj i përngjante
Ikjes së një pëllumbi të egër

Në përparësen e luadhit të pakositur
Qante era në përmasa detesh
Në korin e bretkosave
Këndonte edhe një bilbil i vetmuar

Sërish pëshpëritja e njëjtë monotone
Pëshpëriste edhe era
Mbas dyzetë vjetëve kuptova
Fshehtësinë
E atij mëngjesi të dikurshëm
Kuptova
Se për hir të asaj nate
Ajo më kishte krahasuar
Me kalin e paçjerrë të furtunave

NE ISHIM AQ TË VEGJËL

Po që se i afrohemi fundit
Mos harroni se fjala
Del përpara çdo vegimi
Dhe këndon me mallëngjim
Psalmet e përsëritura
Kush e di se për të satën herë

Më kujtohet fare mirë më kujtohet
Kur ishte mesha e madhe
Ne ishim aq të vegjël
Sa që humbëm vetveten
Mes kokrrave të pluhurit
Një zë baritoni vinte nga kambana
Mbase atë çast
Këndonte vetëm era

Ikën edhe stinët si njerëzit
Kjo dyndje zogjsh të egra
Nëpër kujtesën e lumit
Nuk paska të ndalur

Te rrapit i kallur ende këndojnë qyqet
Një elegji e trishtë
Shkundet
Nga degët e vjeshtës së pasosur

Prishtinë, 08 korrik 2013

ORA E DIELLIT TË KRISTALTË

Në çdo kohë
Ne jemi duke vdekur nga pak
Frymëmarrja e pluhurit konvertohet
Në uragan dhe na përpinë
Si gllënjken e verës në Betlehem

Nëse vazhdojmë kështu ta matim kohën
Ora e diellit të kristaltë
Do të mbetet pa asnjë akrep
Në qepallat e zogjve endacak
Sërish këputen telat e një serenate

Më duket se ishte e kot thirrja ime
Zambakët e Prizrenit
Ndryshuan rrjedhën e Lumëbardhit
Një grusht ujë të kulluar
Nga mjegullat e maleve
Ishte nisur në një rrugë të gjatë

Shkuan edhe zogjtë e vendlindjes sime
Nuk mbeti asnjë përrallë
Pa u treguar fëmijëve
Dikur vonë
Kur u kthyen dasmorët
Atdheu i kishte shtruar për herë të parë
Sofrat e dashurisë

PO DËNES NJË FËMIJË

Me gjasë
Ëndrrat më paskan mbetur
Të sfilitura diku në shkrepat e atdheut
Kot jam duke ëndërruar ca ëndrra të reja
Vetmia e pudrosur me mall
Vajton në një mol të harruar

Nuk është hera e parë
Që e kthej kokën pas
Me qindra herë
I kam lënë sytë
Te rrugët e grisura të fëmijërisë
Dhe ja sot
Si dielli i verbër loton hija ime

Loton edhe një shpirt i braktisur
Asnjë zog i atdheut tim
Nuk fluturon këndeje pari
Ky metropol vrasës
Kohë pas kohe
Është duke na i kafshuar eshtrat
Që thahen në erë
Dhe si shpirti i burgosur në liri
Po dënes një fëmijë

BURRAT E DHEUT

Isha ishe ishim
Dhe do të jemi denbabaden
Klithma të një guri
Që me shekuj lëshoi gjëmë
Në shpirtin e kësaj toke mëmë

Kur na mbërthyen të na i kafshojnë
Ëndrrat e zgjuara
Në shpirtrat tanë jehuan zërat gjyshërve
Një kobure e pruar
Si nga baladat doli në Londër

Drita e lirisë veç këndonte maleve
Si një zog i shenjtë
Në zemrën e një burri
Fluturonte udhëve të historisë

Një nënë plakë
I zgjoi ëndrrat e fjetura
Atdheu im
Kurrë më nuk i mbylli sytë

Si kaprojtë e Bjeshkëve të Nemuna
Dolën zanat e mira te kori jet
Nga shpirti i pavdekshëm
I legjendave shqiptare
Zbritën gjelbërimit të paanë
Burrat e dheut
Që më shumë se jetën e deshën lirinë

MBI NJË GUR TË MURRMË

Si një engjëll ti vjen në ëndrrën time
Me zërin tënd kumbues
Ecën mes baladave të një enigme
Nën qerpikët e reve
I fsheh me xheloz
Shirat e një vjeshte të irnosur

Shikoj me mallëngjim zbritjen e yjeve
Me ngashërim i përcjelli
Ikjet e zogjve
Asnjë flutur e larme
Nuk ndalet te lulet e mollës së çelur

Një arkivol ngjyrë are
Me ditë të tëra qante te varret
Vetëm një kryq i huazuar
Bisedon me trishtim
Për rrugën e gjatë të golgotës

Mbi një gur të murrmë
Dënesje vashash të virgjëra
Lisi i prerë në shtatë pjesë
Shtatë herë gjëmoi
Nën vrapin e çmendur të një patkoi

NJË SHI IMCAK

Si sot më kujtohet dora e jote
Si e bardha e kristaltë e borës
Dhe flladi i vjeshtës së ngrirë
Në përkundjen e djepit
Pikonte stina e plagosur

Një zonjë e moshuar
Kush e di se sa vite i kishte shkelur
Mosha e saj fatlume
Me një elegancë të paparë
I mëkonte meteorët e këputur

Te mollët e njoma
Një çift i ri këputnin kujtimet e një kohe
Dhe qeshnin si luledielli në verë
Dielli i dashuruar
Mbase shkëlqente për tërë botën

Isha shumë i hutuar
Vetëm duart e mia të akullta
Bisedonin me flokët e shprishura të erës
Një shi imcak
I përngjante fjalëve të ftohta të borës
Dhe tërë kohën i shqelmonte
Qepenat e mbyllura të dyqaneve

SI NË DEGË NJË MOLLË

Pse pohoni që një gjarpër
Përherë fle nën mollë
Jo ,jo aty është një vashë
Zonjë e rënd elegante
Si selvi e hollë

Në çdo vend të botës
Njeriu e do mallkimin
Gjatë tërë ditës së lume
Sterrën e shikon
Dhe në mbrëmje vonë
Fle me trishtimin

Ajo e gjatë e bukur
Dhe e hollë
Për çdo ditë si fjala
Piqet nga pak
Si në degë një mollë

TROKIT NËSE DUHET

Nëse nuk t'i hap portat
Ti sërish trokit te yjet
Që ty dy ju
I keni borxh njëri - tjetrit

Për një fjalë goje
Mos u konvertoni në bisha të mëdha
E as në djaj të zinj
Dashuria kërkon më shumë se sakrificë

Trokit nëse duhet
Edhe në portat e çelikta të Ferrit
Por kurrësi mos harro
Të trokasësh te dyert e atdheut

Sa herë që të zihet fryma
Ai sa ora
Të bëhet frymëmarrja e jote
Atdheu është gjaku dhe shpirti i shpirtit

Trokit e mos u ndal askurrë
“Sa e do ti
Po aq edhe atdheu të do ty”
Trokit edhe në portat e qiellit
Do hapen një ditë
Si arkapitë e mbyllura të fjalëve

Kishte trajtën e një njeriu
Cikli i tretë

HINGËLLONIN KUAJT E ETUR

Si pa kokë hyra
Mes vargjeve të një libri të vjetër
Askund asnjë njeri
Vetëm një kafshë e madhe
Deri në asht e përtypte ditën

Si lehje qensh dëgjoheshin ca zëra
Nga palca e nëntokës
Galoponin ndjekësit e enigmave
Dielli nuk dukej askund
Një hënë e venitur qante te mjegullat

Nuk më besohet se aq e frikshme
Mund të ishte dita
Nga krifat e bardha të një kali
Shkundej trishtimi i një beteje
E lufta nuk kishte ndërmend të përfundoj

Deri në bark të kuajve të luftës
Notonte një shalë në gjakun shumëngjyrësh
Hingëllonin kuajt e etur
Hingëllonte beteja e papërfunduar
Një vashë me një testi të mbushur me lot
Shuante zjarrin e betejës

Prishtinë , 09 korrik 2013

THEMI SE ISHIM

Nuk di më se kush jemi sot
Kush ishim dje
Dhe kush do të jemi nesër
Themi se ishim
Pasardhësit më krenar
Të një shiu të kristaltë

Me mija vjet ndoshta edhe më shumë
Ecëm deri te golgota
Një kryq i ngulur te varret
Asnjëherë nuk i ndali thirrjet
Thërriste të pamundurën mes gurëve të etur

Ne i besuam vrapit të kalit të egër
Vrapuam me shekuj
Pa u ndalur pas dizgjinëve të frikës
E frika ikte
Ikte edhe era me kuajt e drunjtë

Një boshllëk të paparë nën dangën e gurit
Ndjente lëkura ime
Nuk lahen njollat e kuqe të vesës
Me këtë shi të hollë pranvere
Gjethet filluan të mbajnë zi
Me ngashërim të paparë dënësën degët

ZOTIN NUK E GJUAJTA ME GUR

Shikoni se si paskam mbetur sot
Bredhin hapat e mia të sfilitur
Nëpër trotuaret e metropolit
Eci si një somnambul
Pa asnjë lek në xhep

Sa e largët
Më duket kafeja në duart e kamerierit
E largët si atdheu im
Një njeri më shikon
Si bishën e zënë në kafaz
Dhe zgërdheshet me vetveten

Një hap përtej asaj udhe
Ndizen dritat e kuqe
Seksi reklamohet nëpër vitrina
Kalojnë njerëz me xhepa të shqyera
Dhe ata me xhepa të thella

Kalëroj nëpër mendimet e mia
Udhëve të pabrenga të fëmijërisë
Dritat e neonit
Ma ngacmojnë verbësinë e syve
Ky qytet ëndrrash
Më është bërë makthi im i fundit

2.

Ku të ulem
Çfarë të bëj me këto eshtra
Të moshuara
Të shkoj deri në atdheun tim
Nuk kam më fuqi e as mundësi

Zotin nuk e gjuajta me gur
Asnjëherë
Nuk di më o miq
Ku do të më varrosin
Nëse jo në atdheun tim
Atëherë me siguri në këtë kontejner

E KUR TË TAKOHEN

Ja kështu vdesin njerëzit
Të heshtur
Pa zë mbi një qivur

Një mur i plasaritur loton
Kurse era si përherë
Serenatën e saj këndon

Askush s'e di
Athua është udhëtimi i parë
Mbase i fundit as që ekziston

Kështu vdesin njerëzit
Të mërrolur si retë
Pa asnjë fjalë udhëtojnë drejtë ujit

E kur të takohen
Me bigëzimet e një lumi
Për herë të fundit sytë çelin trëndafila të zi

I DREJTOJNË SYTË NGA QIELLI

Qyteti im
Ka dhembje të fortë koke
I gëlltit tabletat për qetësim
Më së shumti e mendojnë
Problemet e përditshmërisë
Ngjan që fëmijët e tij të zgjohen të uritur

Ky qytet si çdo qytet tjetër
Ka shumë halle me kanalizimin
Kur rebelohen shirat
Nëpër korridoret e shpirtit
Furishëm derdhen ujërat e zeza

Një ditë zgjohet me muzikë
Të mirëfilltë
Kurse ditën tjetër
Nën tingujt e trishtë të fanfarës

Këto marshime milingonash
I trembin
gjeneralët në gjumë
Dhe këndesat nëpër kotece

2.

Ju thash pra
Kur ka dhembje koke qyteti im
Mashtrohet me aspirina
Si fëmijët endacak me lëpiza
Dhe më pastaj
Kërkon ndihmë në urgjencë
Ndjen nevojën e pastrimit të gjakut

Në qytetin tim
Njerëzit kanë nga një gjysmë vdekje
Sillen thua se janë plotësisht pagan
Si perëndive të dehur të Olimp
U besojnë matrapazëve

Kur mbesin me xhepa të zbrazura
Instinktivisht
I drejtojnë sytë kah qielli
Dhe i luten në gjuhën e tyre pagane
Deri në lot
Një hyji të cilin askush nuk e njeh

KJO RRUGË E GJATË

Brenda nesh si lulja
Herë ëndërron
E herë qohet peshë
Një vrushkull gjaku

Kjo rrugë e gjatë
Që shkon përtej amshimit
S'kalohet për një natë
Nëpër të çarat e trishtimit

ky udhëtim pa zë
Po lëviz në ekran si një film i animuar
Lëvizin edhe hijet e padukshme
Pran nesh duke galopuar

KISHTE TRAJTËN E NJË NJERIU

Si nëpër rrjetin e merimangës
Hymë në gjumin e natës
Nga shtambat e thyer të qiellit
Derdhen përroit
Ciflat e kristalta të yjeve

Një hënë te malet
Mbi njëqind vjet qanë me qyqet
Asnjë korb i zi
Nuk mbeti në hapësirë
Fluturuan xhadeve fluturat e ngrira

Me çfarë kënge i mëkuat meteorët
Kur vraponin qiellit kuajt e egër
Lufta përherë ishte te ne
Shumë më e gjatë
Se sa jeta e një qeni endacak

Një pjesë e erës te korijet
Kishte trajtën e një njeriu
Muzika mortore
Nuk pushonte te varret
Një kryq i varur po qanë si fëmijë

VJESHTA VEÇ KISHTE FILLUAR

Prej një cope bryme
Për herë të parë sajuam
Një copë të ngrirë mjegulle
Rosat e egra
Ikën drejtë të panjohurës

Nga stërkalat e shiut
Në horizontin e paanë
Mbetën peng
Dizgjinët këputur të një balade

Një vijë e hollë si gjuhë gjarpri
Mbeti kujtim
Te flokët e mjegullave

Agullima prite te portat
Serenatën
E një vjeshte të harruar

Ikjet e kuajve
Ishin çastet e pashmangshme
Vjeshta veç kishte filluar të loz
Lojën delikate të gjetheve

SI NJË KALORËS I DEHUR

Këto mbeturina po më duken
Si skeletet e shirave të vdekur
Kush i varrosi sandalet e kuqe
Në ballinat e gazetave ditore
Luajmë tangon e fundit të vjeshtës

Një fërfërimë e pa definuar
Si një kalorës i dehur
Vrapoi rrugëve
Gjysmë të asfaltuara
Në fund të lagjes së evgjitëve
Dëgjohet kuisja e një qeni të zgjebosur

Mbase nuk ishte as fundi i tregimit
Por mbarimi i një tragjedie
Kjo pamje
E mbeturinave luksoze
Po m'i përkujton
Zonjat e rënda me taka të gjata

Te xhamat e një vitrine
Të thyer copë e grimë
Ka ditë
Që reklamohen filmat pornografik

Të moshuarit
Mezi qëndrojnë në këmbët
E tyre të drunjta
I lëpijnë buzët e rrudhosura
Si ato kokona të shtëpive
Me ngjyra të kuqe

DHE ADRESËN E SHTËPISË

Kur u nisa në kurbet
Me vete e morra vetëm një valixhe
Dhe adresë e shtëpisë
Një tren i çmendur i shkeli
Të gjitha rrugët e botës

Diku në fund të udhëtimit
I shtypi në kokë edhe ëndrrat e mia
Mbeta lakuriq rrugëve
Si miu i bardhë
Nën hambarët e Evropës

Stuhishëm kaluan
Dhe ikën motet e pështira
Asgjë nuk më ka mbetur në kujtesë
Përpos hingëllimës së trenit
Të prishur
Me një valixhe pa adresë
Dhe plaf të grisur

Prishtinë, 10 korrik 2013

NJË ZOG VAJTUES

Ky shi që po bie sot
Mbase askund nuk i gjendet fundi
Megjithatë po bie
Ashtu siç bien flokët e mi

Po kalojnë stinët e erës
Dimri paska ardhur i zhveshur
Më herët sivjet po shkundën pemët
Nga gjymtyrët e rrënjëve binjake
Pikojnë ditët

Një zog vajtues
Është ulur mbi një degë
Dhe bisedon me meteorët
Ca rosa të egra
Humbin mes mjegullave
Lehjet e dimrit kurrsesi të pushojnë

Kjo shtrezë që po bie sot
Me lotët e shiut imcak
Po i mërdhinë zambakët gjysmë të vdekur
Te kambanorja e rrënuar
Po qanë si një foshnje
Shiu i rreptë i një dimri

TE MALET E NGRIRA

Nëse trokas mbrëmjeve të vona
Hapni portat
Jam unë hija e një nate
Që ka humbur rrugën
Mes gishtave të shiut

Erdha me dhembjen e dimrit
Acari rrinte në qoshe të dhomës
Dhe shfletonte një libër të vjetër
Sërish dimri
I humbi rrugët e bardhësive

Te malet e ngrira
Po dëgjohen ca zëra bishash
Qukapikët e zinj
Po ua prishin gjumin krimbave
Drunjtë halor ua shpojnë syt zogjsh
Nëpër qiellin e zi
Dëgjohen vetëm krakëllimat
E yjeve endacak

NUK NA I LAGI FLOKËT

Provo të lutem
Nëse mund të ndezësh zjarrin
Në mua
Kaherë janë shqimur luspat e diellit

Ishte ajo kohë kur ecnim
Mbi drurët e ndezur të fjalëve
Dhe këndonim serenata
Shiut të pranverës
Kohët e meteorëve
Kur binin në vjeshtë shirat

Megjithatë shtreza asnjëherë
Nuk na i lagu flokët
Deri në asht u zhytëm në kujtimet tona
Dhe në fund të itinerarit
I humbëm trenat
Te një udhëtim të imagjinuar
Pamë vetëm një pikëpyetje të madhe

Provo të lutem edhe njëherë
T'i ndezësh flakadanët e rinisë
Në qerpikët e këputura të natës
Sonte është hera e parë në jetën time
Që po ndjehem kaq i lumtur

DITËT ISHIN MAKTH

Me shekuj
Netët tanë ishin net qensh
Ulërimat i dëgjuam edhe në ëndrra
Ditët ishin makth
E makthet trishtim prej tmerri

Ecëm nëpër një rrugë të zjarrtë
Me shputa të djegura
I shkelëm copat e gacave
Dhembjet ishin të padurueshme
Në dizgjinët e kuajve të vrrarë
Sfiliteshin kufomat e njerëzve

Me shekuj ecëm si sfilitjet e shpirtrave
Udhët ishin të stërzgjatura
Deri në pafundësinë e një balade
Shkonin edhe përtej ferrit
Nëpër urën e shpirtit
Të ngarkuar me gjëmë kalonte frika

Një nënë e shtyrë në moshë
Në vend të dhembjeve
Mbi shpatullat e saja të rrënuara
Kalonte ngarkuar
Me një kryq prej trishtimi

Qante era te lisat e prera
Thua se nata
Vetëm ajo sterrë e paparë
Kuiste si qeni i sëmurë në stele

Me shekuj i përjetuam
Netët e thikave
Në ashtin e thyer të një kafke
Me mall të pashuar po dënes
Një hartë e grisur e atdheut tim

Prishtinë, 11 korrik 2013

SHËNIME BIOGRAFIKE PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind në Prizren, më 1943. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në

librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002 Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë ndërsa aktivitetin letrar e zhvillon në kuadrin e Klubit letrar “Fahri Fazliu”, në Kastriot.

BOTIME TË AUTORIT

1. **“Puthje”, poezi**, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. **“Ecjet e viteve të mëdha”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. **“Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë**, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. **“Muret”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. **“Morfologjia e dhembjes”, poezi**, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. **“Ai vjen nesër”, poezi**, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. **“Letër nga mërgimi”, poezi**, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. **“Letër nga mërgimi 2 “ poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. **“Udhëdarja”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. **“Thirrje e gjakut”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. **“Asgjë sikur molla”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. **“Vesa në lotin tim”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,

13. **“Puthja e gozhduar”**, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. **“Kashelasha në vargje”**, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. **“Pema e bekuar”**, E përkthyer, Rumani, 2010.
16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot, 2010.
17. **“Hijet e ndryshkura”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
18. **”Stuhi në Kutulishte”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. **“Posa ikte nata”**, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. **“Loja e myshqeve”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. **”Lumëbardhi dhe gjëma”**, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. **“Metafora e heshtjes”**, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. **”Hyji në Prekaz”**, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. **”Sinorët e hinore”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. **”Don Kishoti dhe Rosinanti”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
26. **”Zjarri i dashurisë”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010

27. **"Kur likenet vallëzojnë"**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. **"Ditari në vargje"**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. **"Tingujt që nuk përfundojnë"**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. **"Shtegu i mallit"**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. **"Korniza e thyer"**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010
32. **"Zgjimi i gjëmës"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve-Kastriot, 2010
33. **"Vallja mistike"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. **"Merre kodin"**, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. **"Letër atdheut"** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. **"Tejdukshmëria e shiut"**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. **"Përtej teje"**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. **"Sa afër e sa larg"** , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. **"Vallja e zanoreve"**, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011

40. **“Ikja e eshtrave”**, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
41. **“Kalorësit e mjegullave”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. **“Hingëllimat e shiut”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. **“Kur pemët i ndërrojnë këmishët”**. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. **“Mirëmëngjes Imzot”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. **“Kafshimi i mikut”**, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. **“Atje tej maleve”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. **“Heshtja që del në shesh,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012
48. **“Portat e shpresës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. **“Në dhomën time gjysmë të errët”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. **“Kinse Lojë Shahu”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. **“ Për çdo dekadë nga një baladë “**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. **“Fusha e mëllenjave”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. **“E kujt është kjo vetmi”**, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012

54. **“Mos pyet për adresën e lumit”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. **“Stoli në parkun vjetër”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. **“Urori i stralltë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. **“Po të mos ishte fjala”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
58. **“Thyerja e urave”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. **“Trokëllimat në gjumin e dallgëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. **“Në flokët e dëborës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. **“Një grusht nostalgji”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. **“Kur filluan të flasin njerëzit”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. **“Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
64. **“Lisi në rrënjët e veta”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. **“Eca ecëm dhe do ecim”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. **“Fëmijët e erës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. **“Çast në fund të stinës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012

68. **“Si të flas me drurët”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 69, **“ Më pëlqejnë mendimet e tua”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. **”Andej dhe këndej kohës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. **“Zëri i heshtjes”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
72. **“Kush i lexoi letrat prej erës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. **“ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”**, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. **“Koha e ime dhe koha e jote”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” **Diku te një baladë”**, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. **“ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 **“ Ky def prej hëne”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.**“Pyesni zogjtë në ikje ”**,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 **“ Fërfërimë gjethesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
80. **“Refrene yjesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. **“Te delta e mjellmave”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

82. **“Rinjohja”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve
“Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. **“Diku në fund të një fillimi”**, Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. **“Makthi i hijes”**, Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. **“Një zog prej uji”**, Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot
86. **“Asnjë fjalë nuk frymon”**, Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013-
87. **“Daullet e një nate”**, Poezi, Shoqata e
shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2013
88. **“Sytë e gurtë të erës”**, Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
89. **“Fjetëm njëqind shekuj”**Prozë poetike,
Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,
2013
90. **“Kur dehen perënditë”** , Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2013
91. **“Krakëllimat e natës”**,Poezi, Shoqata e
shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2013
92. **“Ndjekësit e enigmave”**, Poezi, Shoqata e
Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2013

PËRMBAJTJA

Ecën edhe yjet pas saj - Cikli i parë	11
Ti qëndrove stoikisht	13
Degët u bën shpirtra pemësh	14
Ishte koha e fjalëve	15
Fol	16
2.	17
Një trëndafil i zi	18
Furtuna mbi një arkivol	20
Kujtove se ikja e kujtesës	22
Kur zbritën fluturat	23
Më pritni	24
Kur njerëzit i çelën sytë	25
Ky balsam shërues	26
Ecën edhe yjet pas saj	27
Unë dhe ti jemi ai	28
Ishte dita	29
Flinin si kuajt e luftës	30
Ti i përngjan pemës	32
Te fundi i betejës	33
Ky duet prej mjegullave	34
Si yjet e verdha	35
E pamë eklipsin e hënës	36
2.	37
Mushkonjat	38
Nga thasët e dhirtë	39
Ndjekësit e enigmave - Cikli i dytë	41
Zëri yt	43
Kurse ato të fundit	44
Ky xham	45
Prej një fjale të vogël	46

Sa herë që e përqafoj erën	47
Im atë	48
Te kambanorja	49
Kuajt e dehur të luftës	50
Ti mos harro	51
Poetët	52
Një hënë pakëz më ndryshe	53
Ndjekësit e enigmave	54
Kryqet e ngulura në tokë	55
Nga një këngë e saj	56
Ajo	58
Deti i trazuar i shpirtit	59
Nuk më beson askush	60
Këto itinerare të dyshimta	61
Se sa të jesh i huaji	62
Pëshpëriste edhe era	63
Ne ishim aq të vegjël	65
Ora e diellit të kristaltë	66
Po dënes një fëmijë	67
Burrat e dheut	68
Mbi një gur të murrme	70
Një shi imcak	71
Si në degë një mollë	72
Trokit nëse duash	73
Kishte trajtën e një njeriu - Cikli i tretë	75
Hingëllonin kuajt e egër	77
Themi se ishim	78
Zotin nuk e gjuajta me gur	79
2.	80
E kur të takohemi	81
I drejtojnë sytë kah qielli	82
2.	83

Kjo rrugë e gjatë	84
Kishte trajtën e një njeriu	85
Vjeshta veç kishte filluar	86
si një kalorës i dehur	87
Dhe adresën e shtëpisë	89
Një zog vajtues	90
Te malli i ngrirë	91
Nuk na i lagi flokët	92
Ditët ishin makth	93

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare dhe Universitare e Kosovës

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Ndjekësit e enigmave / Adem Zaplluzha.

- Kastriot : Shtëpia botuese “ Fahri Fazliu”, 2014. -
109 f. ; 21 cm.

Parathënie / Arsim Halili : f. 7-11. Adem Zaplluzha
: f. 95-104

ISBN 978-9951-664-07-3